

DRAGUTIN BRUMEC

*30.IX.1896. †27.XII.1979.

Draga subračo,

Javljam vam žalosnu vijest: na blagdan sv. Ivana apostola i evandelite, 27. prosinca 1979., zamijenio je ovaj zemaljski život vječnim, svećenik naše Hrvatske salezijanske provincije sv. Ivana Boska, vlč. gosp. Dragutin Brumec. Okrijepljen utjehom vjere, svetim sakramentima, s pogledom u vječne daljine, nakon blagog uzdaha predao je svoju plemenitu dušu Gospodinu, kojemu je vjerno služio kroz 84 godine života; 64 godine kao redovnik i 54 godine kao svećenik. Njegova subrača, bogoslovi i časne sestre bili su svjedoci mirnog odlaska u pokoj Gospodnji, odvijeka pripravljen za pravednike.

"Umro je naš 'Nono!'" Vijest se munjevito proširila ne samo unutar naše redovničke zajednice. Iako je gosp. Dragec zadnjih dana pobolijevao ipak nije bio očekivan tako brzi svršetak. Kako je mirno živio tako je i lijepo završio svoj životni put. Na njemu se je ispunila stara istina: "Kakav život, takva smrt."

Na vječno počivalište, na Mirogoj, otpratili su ga njegovi brojni prijatelji i poštovaoci: svećenici, redovnici, redovnice i brojni vjernici. Sprovod je vodio zagrebački Nadbiskup msgr. Franjo Kuharić uz pratnju svog tajnika dr. Stjepana Kožul. Preuzvišeni gospodin nadbiskup ujedno je predvodio i svetu Misu zadušnicu koja je bila odmah iza sprovoda u grobljanskoj kapeli Krista Kralja uz tridesetak koncelebranata, a u prisustvu brojnih prijatelja i štovalaca pokojnog Dragutina.

Preuzv. gosp. nadbiskup oprostio se je od pokojnika ovim riječima: "Izražavamo Salezijanskoj hrvatskoj provinciji iskrenu sućut u kršćanskoj nadi i vjeri u uskrsnuće.

Opraštajući se s našim bratom Dragecom, zahvaljujemo njemu za ono što je on učinio u Zagrebu kao jedan od prvih salezijanaca koji su ovdje započeli svoj pastoralni i odgojiteljski rad. Nekada na zagrebačkoj periferiji, a sada već područje, možemo reći, centra grada započeo je rad otaca salezijanaca. Njihova prisutnost kroz pedeset godina na tom području hrvatskog glavnog grada, sigurno ostvaruje svoje plodove, jer je u službi spasenja braće ljudi. Naviješta riječ Božju, posreduje darove

Božje dušama koje se okupljaju pod njegovim vodstvom u crkvi Marije Pomoćnice.

Dragec, kako su ga zvali, ostat će neizbrisivo upisan u Kroniku Knežije, u kroniku Hrvatske provincije salezijanaca, ali mi vjerujemo, da će biti neizbirsivo upisan i u Srce Božje. Stoga njegovu dušu, svećeničku dušu, uvijek vedru dušu, mi predajemo Vječnoj Ljubavi Božjoj. A njegovo tijelo ćemo položiti u grob, neka čeka uskrsnuće, veliki dan Gospodinova dolaska, da sa mnoštvom spasenika začuje glas Sina Božjega.

Stoga braćo i sestre, nakon ovog oproštaja i nakon što otpratimo tijelo našeg brata svećenika na počinak okupit ćemo se u crkvi Krista Kralja ovdje na Mirogoju, da u svetoj Euharistijskoj žrtvi, ljubavi samoga Isusa Krista, svojom molitvom i žrtvom Isusovom, predamo brata nebeskoj Crkvi."

Nad otvorenim grobom izrekao je svoju oproštajnu riječ Provincijal hrvatske salezijanske provincije Milan Litrić: "... Evo nas neočekivano nad otvorenim grobom, gdje će čekati zoru uskrsnuća naš gosp. Dragec, čiji je život bio prožet radom, urednošću, redovničkom disciplinom i svećeničkim uzornim životom, ali i zdravim humorom i veseljem... Naš Dragec volio je život i Gospodin mu je bio velikodušan u daru života... U ovom času opraštamo se u duhu vjere i nade od našeg gosp. Drageca, našeg salezijanskog none, najstarijeg i prvog Hrvata salezijanca u našim krajevima..."

Njegov neobično bogati život, život obdaren mnogovrsnim darovima, bio je dar Providnosti za naše redovničke zajednice u hrvatskim stranama. Bio je to život na kojem će se moći nadahnjivati mlada braća, jer se neće moći govoriti o Salezijancima u Hrvatskoj, a da ne bude govora o Dragecu, pioniru, svjedoku i vrijednom sinu sv. Ivana Boska čiju je slavu i ime proširio diljem naše lijepe domovine, među sve slojeve i staleže. Zbog toga je za mnoge Dragec bio sinonim, drugo ime za salezijanca. Toliki su nas prepoznavali i upoznali u Dragecu, kroz njegov neobični humor i duhovitost, radost života, svećeničkog i redovničkog služenja. Kroz svojih 64 godine redovništva i 54 godine svećeništva, on nije poznao krizu svog redovničko-svećeničkog identiteta, identiteta salezijanca..."

Dragi gosp. Dragec! Jedva možemo zamisliti da Vas više neće biti u našoj sredini; da nećemo više čuti Vaš glas koji je donosao i vedrinu i raspoloženje i u najtežim trenucima. Ako ikome, Vama bismo mogli s punim pravom, otpjevati lijepu Domjanićevu pjesmu: "Hvala". Pa, u ime braće cijele provincije hrvatskih salezijanaca ja Vam uistinu zahvaljujem za svaku dobru riječ, za Vaš cijeli život i rad koji je uvijek bio protkan vedrinom, optimizmom, pa i u najcrnijim danima. I neka Vam je laka ova naša sveta hrvatska gruda, a Krist Kralj, kome sve živi, neka Vam bude vječna plaća..."

Dragutin Brumec sin je ravne Podravine, rođen u Đurdevcu 30. rujna 1896. od oca Tome i majke Amalije r. Kirnbauer. Otac mu je bio opotekar u rodnom mjestu. Majka je pripadala protestantskoj vjeri, do pred samu smrt. U katoličku vjeru priveo ju je sin svećenik, naš Dragec.

K salezijancima je došao 1913. godine u đački zavod u Veržeju (Slovenija). U novicijatu je proveo godinu dana za vrijeme prvog svjetskog rata (1914-1915), a prve zavjete položio je 5. kolovoza 1915. Prve godine svog salezijanskog odgojiteljskog rada proveo je u Oswieci-mu (Poljska), u Trstu (Italija) i na Radni (Slovenija). To su bile četiri godine asistencije, neposrednog rada sa mladima. Njegova vedra narav oduševljavala je subraću i učenike. Bogoslovne nauke završio je u Foglizzu i Torinu (Italija). Kardinal Richelmi zaredio ga je za svećenika u Torinu 12. srpnja 1925., a mladomisničko slavlje podijelio je sa braćom Slo-vencima na Radni.

Kao svećenik odmah je poslan u Hrvatsku, gdje je našao veliko polje rada. Bacio se sa svim oduševljenjem na posao. Nabranjanje mjesta i dužnosti koje je vršio kroz svoj dugi i plodo-nosni život daje tek blijedu sliku onoga što je sve učinio kroz to dugo i plodonosno vrije-me. Najprije je bio asistent-odgojitelj u Konviktu, u Vlaškoj ulici u Zagrebu, zatim u istom zavodu kateheta. Kada je 1928. godine pokrenut i u Hrvatskoj "Salezijanski vjesnik" gosp. Dragec mu je bio prvi urednik kroz četiri godine do 1931.

Godine 1929. počinje gradnja Salezijanske kuće na Knežiji u Zagrebu po nacrtu arhitekta Silvija Sponse. Gosp. Dragec vodi ekonomiju i nadgleda gradnju. Više sile spriječile su i omele da se nije taj nacrt i ostvario, u prvotnoj zamisli. Vlač. Dragec će dati svoj obol u gra-dnji crkve Marije Pomoćnice u kasnijem nacrtu kojega predstavlja današnji izgled Crkve. Kada je otvoren prvi Omladinski dom na Knežiji, 1935. godine, Dragutin Brumec postaje njegovim prvim ravnateljem. Među drugim župama na periferiji Zagreba, nadbiskup Stepi-nac otvara i župu Marije Pomoćnice na Knežiji, 1. ožujka 1937. "Tko bi bio podesniji da župu organizira od vlač. Brumeca!" Tako on postaje i njenim prvim župnikom. Godine 1940. nalazi se u Podsusedu kao upravitelj novosagrađene crkve sv. Ivana Boska. I tu se priprema nova župa.

Ratne godine Drugog svjetskog rata, od 1941. do 1945., proveo je u Splitu, tamošnjem za-vodu za siromašnu djecu "Martinis- Marchi". Vedri duh don Drageca nastojao je ublažiti mučnu situaciju u kojoj se je nalazio Zavod i njegovo djelovanje kao i cijeli Split.

Svršetkom rata ponovno se vraća u Zagreb, na svoju Knežiju, na dužnost župnika i tu osta-je do 1952., kada odlazi u Rijeku također kao župnik Vele crkve - Assunte gdje ostaje do 1959. Iza toga je bio ravnatelj zavoda u Podsusedu na kratko vrijeme, godinu dana, jer odlazi u Križevce za profesora njemačkog jezika i mineralogije u tamošnjoj gimnaziji. Od 1961. do 1967. bio je župnik u Badljevini i ujedno ravnatelj salezijanskih župa Slavonije. Zatim se ponovno vraća u Rijeku i ostaje u Assunti šest godina kao kapelan.

Godine 1973. vraća se definitivno u Zagreb, na Knežiju, i tu vrši službu ispovjednika sve do svoje lijepe smrti - 27. prosinca 1979. Na Knežiji je proslavio i svoj zlatni jubilej misništva 12. listopada 1975. godine. Za tu zgodu izabrao si je geslo: "Vjernost moja Ljubav je Tvo-ja, Gospodine!". Među brojnim čestitkama primio je i od zagrebačkog Nadbiskupa msgr. Franje Kuharića lijepo pismo u kojemu među ostalim stoji: "Pedeset godina svećeništva znači pedeset godina vjernosti, nesebičnog služenja i neopozivog hoda za Isusom Kristom

Bogočovjekom i Spasiteljem. Proslava Vaše zlatne mise neka bude govor svjedočke uvjerenosti današnjoj mladoj generaciji svećenika i redovnika. Neka bude poruka da se život može darovati definitivno i da se taj dar može ostvariti potpuno kad se čovjek odriče samoga sebe da se velikodušno preda velikom idealu. Dakako, za takovu ustrajnost čovjek ne nalazi snagu u sebi, ali je nalazi u Onome koji nas je ljubio i predao se za nas (Gal 2,20). Ustrajati se može kad se želi živjeti mudrošću križa: 'A ja, Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kojemu je meni svijet raspet i ja svijetu' (Gal 6, 14).

Samo su svećenici i redovnici, koji su raspeti svijetu, jer žive misterij križa, kadri najviše dobro učiniti za svijet, to znači za ljude. S pravom ste napisali: 'Vjernost moja Ljubav je Tvoja, Gospodine!'

Proslavivši svoj zlatni misnički jubilej shvatio je da je sada došlo vrijeme pripreme za konačni odlazak. I taj je odlazak i ta priprava bila u smirenosti, predanosti i radosti. Kroz taj tih ali savjestan rad ostao je aktivan do zadnjeg daha, zadnjeg sata.

To bi bilo sve u najkraćim crtama, tek ono najvažnije i kronološko ali to pokazuje veličinu i značenje njegove pojave na terenu što ga je Providnost dodijelila salezijancima u hrvatskom narodu u proteklih pola stoljeća. Vlač. Dragutin Brumec sav je svoj život posvetio Salezijanskoj družbi u hrvatskom narodu i postao jedan od stupova na kojima ona i danas počiva i razvija svoje djelovanje. Time je svom hrvatskom narodu dao čitavog sebe kroz svoje svećeničko-salezijansko djelovanje. Kao vjerni sin sv. Ivana Boska volio je rad među mladima. Bio je apostol tiska, propovjednik, cijenjeni duhovni vođa i traženi ispovjednik.. Bio je pionir apostolata obitelji, s kojim apostolatom Crkva danas toliko računa. Mnoge je obitelji pomirio, ujedinio, složio; svi su ga željeli vidjeti u svojoj kući, jer je donášao radost, mir i vedrinu.

Budno je pratio crkveni i društveni život i sve mudro i razborito unašao u svoju Kroniku, na kojoj je radio gotovo do same smrti. Da je samo to ostavio salezijanskoj zajednici kroz svoj redovnički i svećenički život, zadužio bi nas mnogo. Jer to je naša izvorna povijest na kojoj će moći učiti buduće generacije.

Konačnim odlaskom vlač. gosp. Dragutina Brumeca, u Hrvatskoj salezijanskoj provinciji nastala je velika praznina koja će se teško ispuniti. Zahvalni za sav rad i svijetli redovničko-svećenički životni primjer zaželimo mu vječni mir i pokoj u društvu svetoga oca i osnivača don Boska, te naše nebeske Majke Pomoćnice.

Preporučujući vam, draga subraćo, u molitve dragoga pokojnika, preporučujem i potrebe ove provincije: neka nam Gospodin Isus pošalje više takvih salezijanaca koji će sretni u svom zvanju navješćivati Radosnu vijest Gospodnju.

Ostajem odani Vam subrat u Gospodinu

Milan Litrić
provincijal

Zagreb, 31. I 1980.

PODACI ZA NEKROLOG: Sveć. Dragutin BRUMEC, rođen u ĐURĐEVCU 30. 9. 1896. Umro u Zagrebu, 27. 12. 1979., u 84. godini života, 64. redovništva i 54. svećeništva.